

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Var I ikke Galilæer

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Var I ikke Galilæer", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirke*. - 1944, 1944-1964, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig11val-shoot-workid66110.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944

No. 24 .

Var I ikke Galilæer,
Kaldte eder Pharisæer
Ei med Haan ulærde Mænd,
I, som bragde først paa Tale
Hvad vel nys laae dybt i Dvale,
Men stod herlig op igien?

Jødelands Apostel-Skare!
Hvad i Verden kan forklare
Kraften i dit gamle Ord,
Som endnu gjør Under-Værker,
Har til stolte Mindes-Mærker
Kirker alle trindt paa Jord?

Hvor kan vi med eder stemme,
Som har dybt i Østen hjemme,
85 Eders Billede forstaae?
Hvor kan vi, i fjerne Egne,
Vidne om, paa eders Vegne,
Hvad I hørde, hvad I saae?

Ja, hvor kan, skiøndt I er døde,
Eders Ord paa Tunger gløde,
Trodse Vidd og Blok og Baal!
Hvor kan *eders* Aand i Norden,
Ja, i hver en Vraa paa Jorden,
Tale *Folkets Moders-Maal!*

Ei udlokke, ei udpine
Lader sig af søde Vine
Slig en *Kraft* med nogen Konst;
Den hver Folke-Aand paa Jorden,
Ogsaa Kæmpernes i Norden,
Ønskede sig kun omsonst!

Herrens Ord og Pindse-Dagen ,
Ikkun de forklare Sagen,
Gav jer alle Tungers Aand,
Aanden, som kan Alt udvirke,
Som i *Jesu Christi* Kirke
Løser alle Tunge-Baand!

Ikke jer det er, som tale,
Siger Han, som kan befale,
Men det er min *Faders Aand!*
Derfor, skiøndt I tidlig døde,
Ordet lever, Tunger gløde,
Jærtegn gjør Guds Høre-Haand.

Sandelig, det var Guds Finger,
Som gav Bruden Ørne-Vinger,
Midt i Ørken Huus og Gaard,
86 Som gav Korsets Ord fra Østen
Kæmpe-Kraften, Kvinde-Røsten,
Her blandt os i tusind Aar!

Døde Ordet i *Latinen* ,
Vaanded sig i Skiærsilds-Pinen
Hjertet, som for Himlen slog;
I en Paaske-Morgenrøde

Ordet stod dog op af Døde,
Engle Djævlene forjog!

Giennemboret er nu Øret,
Løftet er nu Taage-Sløret,
Som tildækked Herrens Bog;
Nu i Nord forstaae vi, bedre
Selv end Kvad af vore Fædre,
Østens høie Billed-Sprog!

Moders-Maalet dybt sig bøier,
Let og liflig det sig føier
Efter fremmed Tanke-Gang,
Yndigt selv, men blødt derefter,
Laaner Aand og Ild og Kræfter
Det af Zions Helte-Sang!

Hvoraf gløde vore Tunger?
Hvad er det, som i os sjunger,
Naar vi prise *Jesu* Navn?
Hvad hensmelter os i Ordet,
Saa vor Sjæl ved Naade-Bordet
Synker sødt i *Jesu* Favn!

Hvad kan mægte, hvad kan virke
Det der skeer i Christi Kirke,
Alt Umuelighed for os?
Kun Hans Aand, som skabde Solen,
87 Som paa Almagts-Kongestolen
Byder Død og Djævel Trods!